

степенъ се измѣнява, а третата степенъ става отъ втората, като се прибави къмъ послѣдната думата *най*; напр. Красно, Красниѣ, најкрасниѣ. Въ българския езикъ прилагателното остава неизмѣнено и втората степенъ се образува, като се прибави прѣдъ прилагателното частицата *по*, а третата степенъ като му се придаде частицата *най*; напр. голѣмо, по-голѣмо, най-голѣмо.

„Македонцитѣ въ всичкѣ това слѣдватъ сѣрбския, а не българския езикъ.“

Всичко това е хубаво, а само послѣдното, т. е. че и Македонцитѣ тъкмо тъй степенували прилагателнитѣ имена както и Сѣрбитѣ, е голо измислица, чиста неистина. Обратно, относително степенуването на тѣхъ имена макед. нарѣчие сѣвършено се различава отъ сѣрбския езикъ и сѣвършено е равно съ българския. Ето пакъ доказателства:

„Побелъ, побрусъ, побърнъ, побрано. Голч. стр.	85
„Помилъ,”	358
„Побздрава поиде, побболна доиде. Ястрѣб.	67
„Во побубаво.”	241

и пр.

Ето, че Македонцитѣ не казватъ белији, русији здравији и пр. както сѣрбитѣ, а побелъ, порусъ и пр., както и Българитѣ.

Отъ това общо правило прави исключение въ българския езикъ въ западния му говоръ и въ макед. наречие прилагателното добъръ, което прави втората и третата степенъ освѣнъ по-добъръ и най-добъръ още и болъи, най-болъи.

18. „Дѣто Българитѣ иматъ чер сѣрбитѣ и македонцитѣ иматъ винаги *цр*“ (т. е. цър.).

НАРОДЕН МУ ЯВ. - ТЪРНОВО